

ASLI ERDOĞAN

1. It all started as a joke, when one day I answered the question that had given me a nervous laughter for so long: Do you write about yourself in your books? Yes. When I find her.

"Self is not found, it is constructed, manufactured, presented", as said in the books. For the time being, let me start from there: I am my narrated self.

2. 'Self' is constructed from an everlasting conversation, from obscure shadows on the walls, reflections and echoes, from the silence of the words and the solitude of a mortal body.

3. Is narrating yourself a long, desolate dialogue to encounter the "I", that is hidden somewhere in its own loneliness? Or is it a loss of innocence, a postponed suicide, or a challenge against the world – my reality against yours? Is it a means for liberation or the oldest form of captivity?

These questions are addressed to the empty mausoleum, which I had constructed from the words.

4. It all started as such, when I decided to write the story of a woman, who wanted to write her own story, her own life and death. She was unnamed yet and I didn't know if she was a writer's mask that spoke on behalf of everybody. By definition, or as ordered by the laws of genesis, she had to have gender and mortality. A vague intuition told me that I needed a bisexual language for her and in order to keep on narrating herself, she had to confront her own mortality, once remembering, once forgetting. When I found her name, her story would be completed.

5. The first of the names was given to me by coincidence. Why had I chosen Rio de Janeiro, among all the cities that I passed through or rather that have passed through me, of all the places in which I had died and which had died within me? It resembled life with its crevasses, it was the city of eagles and carcasses. It was as wounded as my body and had the squalor and the splendor of the Human Being.

The Indian wisdom has signified "Human" as the number '2', not '1' or '0'; and it was the Ancient Egyptians who knew 'The Secret of the Two Partners.'

Rio de Janus: The river of the double-faced God, one face turned towards the past, the other to the future. A labyrinth set in more than two dimensions, intertwined in time and space, full of blind spots, vibrations, uncanny echoes, obscure prophecies. Land of the Dead, the call of the jungle, the laughter of the night, the victory of chaos.

If you enter the jungle to find yourself, you find yourself; but in order to be able to get out; you must leave behind 'the self' you had found.

6. I found her name, or rather, she raced towards her own name: Özgür (Free). She followed her own story, searching, interpreting, signifying, giving their meanings to the words and giving words to Meaning, writing, erasing, rewriting... She traced her own shadow and hunted down her own destiny.

7. It was her assigned role to carry the truth of an identity – that is a tradition of literature. However, as soon as she was born, she chose to be divided into two, as the self and the object. She has made herself forever double, narrating behind the mask of 'Ö', until the mask become alive enough to pull both of them, down to the ground.

Özgür and Ö. The former was to see her own imperfect reflection, and nothing else in the universe she created. What about Ö., that passionate shadow for whom even the light was created? Another Eurydike (Öridiçe) that called back: "Look at me!" A mask that keeps on breathing after it is taken out. Death (Ölüm), the Subject (Özne), the Other (Öteki).

Amongst all of us, it was probably her that knew best that every Orpheus is doomed to turn back and 'I' can not stay alive inside the same moment, in the present together with 'the other'.

8. "I am everything that has happened and will happen; and until now, mortal has seen my face unmasked," writes in an Osiris temple. Osiris is the God of Death and Resurrection; he had been dismembered and put back together, with one part missing. Dionysos is

resurrected, he repeatedly dies and comes back to life, sometimes male, sometimes female, mad and divine and masked. He, too, was dismembered, as was Orpheus.

9. Why did Özgür die? Or who was it that died since both you and Özgür narrate death with exactly the same sentences? Was it the dream of liberation through writing? On which side of death is the writer of these sentences?

The only thing I know is that I am in the silence in which these questions echo. Özgür become 'Özgür' the moment her narration of herself was completed. That is the moment she 'turned back' like Orpheus, and was struck by the consciousness of her own mortality. That is also when the concept of 'uniqueness' closed onto itself. Self-liberation carried to its final point captured her in one of the oldest myths. To be 'yourself' is completed only by/at death, only by dying you become your own irreversible, unique self. And resurrection is possible only through giving up that uniqueness, that completion - Osiris was never complete. It is to go back to the chorus that you had stepped out once to write/act your own tragedy. To disappear in the masked chorus...

That is why words are always masked in the face of death.

10. The moment of absolute unification is the moment of absolute dissolution. 'I' is dissolved into 'the other', Death and Life into each other, as the Future and the Past, the Created and the Creator, the image and the face, the story and the reality... Only eternity can break such completeness.

11. And love? To whom was that love that came to surface with the approach of death? Did you fall in love with your own music, your own image, or with 'the other', or yourself dissolved in 'the other'?

To narrate your own story, you first have to narrate the whole world. And as the world is put more and more into words, it will erase you. To narrate yourself is to lose the whole world. 'Love' is a name given to the knowledge of 'loss'.

12. But then why do you write?

I am ready to be erased. But what if I was never to be recorded?

Bent towards the river, with eyes fixed at the bottomless darkness, your glass eyelids slowly close over themselves, the mask has fallen and the water opens the door of a cold, unknown eternity, and now I know that the meaning of time -or death- for you is to transform into the name of a flower. Only a name... But let's call it 'everything' for the moment, for that is what you have lost.

13. Who are you?

I am what echoes inside you, what can never be told, the silence that never responds. And no mortal has yet seen my face unmasked.

1. Herşey bir şakayla başladı. Beni güldüren bir soruya, günün birinde verdiğim yarı-şaka yanıtla: Kitaplarınızda kendinizi mi anlatıyorsunuz? Evet, onu bulduğumda. "Kendi bulunmaz, oluşturulur, meydana getirilir, icat edilir", diyordu kitaplar. Ben de oradan başlayayım: Ben, anlatılan kendimim.

2. "Kendi" icat edilir, uzun sürmüş bir sayıklamadan, duvara vuran dev bir gölgeden, yankılardan ve yansımalarından, sessizliklerden... Ölümlü bir bedeninin yalnızlığından.

3. Kendini anlatmak... İnsanın, kendi yalnızlığına saklanmış 'ben'ini bulmak için sürdürdüğü ısrarcı bir söyleşi mi? Bir masumiyet yitimi, ertelenmiş bir intihar, dünyaya karşı meydan okuma mı-senin gerçeğin karşısında benimki? Özgürleşmemiz mi, yoksa en eski tutsaklığımız mı?

Sözcüklerden oluşturduğum boş anıtmezaraya soruyorum bunları.

4. Böyle başladı işte. 'Kendi'ni, kendi hayatını ve ölümünü anlatan bir kadını yazmaya koyduğumda... Henüz bir adı yoktu, herkes adına konuşan bir yazar maskesi miydi, bilmiyordum. Yaradılış gereği, cinsiyetli ve ölümlüydü. Belli belirsiz ona çift-cinsiyetli bir dil kurmam gerektiğini seziyordum. Bir de, kendini anlatmayı sürdürebilmesi için ölümlü

olduğunu hatırlaması, bir hatırlaması, bir unutmaması gerektiğini... Adını bulduğumda, hikayesi de tamamlanmış olacaktı zaten.

5. İlk ad bana tesadüfen verilmişti. İçinden geçip gittiğim, benim içimden geçip gitmiş onca kent, içinde öldüğüm, bende ölmüş onca mekan arasından neden seçtim Rio de Janeiro'yu? Uçurumlar, kartallar ve leşler kentiydi, hayatı andırıyordu, benim kadar yaralıydı, sefaleti ve görkemiyle "insan"a çok benziyordu.

Hint bilgeliği, İnsan'ın sayısının bir ya da sıfır değil, iki olduğunu görmüştür; Eski Mısır ise 'İki Ortağın Gizi' der.

Rio de Janus: Biri geleceğe, diğeri geçmişe dönük çift-yüzlü tanrının Irmağı. Zamanda ve mekanda kurulmuş, çığlıklarla, kör noktalarla, kehanetlerle dolu bir labirent, Ölüler Ülkesi, cangılın ve gecenin çağrısı, kaosun zaferi.

Cangıla kendini aramak için girersen, bulursun. Ama oradan çıkabilmek için, bulduğun kendini geride bırakman gerekir.

6. Kadının adını buldum, daha doğrusu o kendi adına doğru koştun: Özgür. Her işareti yorumlayarak, anlatarak, sözcüklere anlamlarını, anlama sözcükleri vererek, yazarak, silerek, tekrar yazarak kendi hikayesinin, yazgısının, gölgesinin peşinde koştun Özgür.

7. Ona rol icabı, edebiyat gereği, bir benliğin hakikatini taşıtmam gerekiyordu. Oysa o derhal benlik ve nesne olarak ikiye ayrılacak, doğar doğmaz parçalanarak kendini "çift" kılacak, Ö.'nün peşisıra koşacaktı. O maske, olanca ağırlığıyla ikisini de toprağa çekene değin...

Yarattığı evrende kendi kusurlu suretiyle kalakalan Özgür ve Ö. Kimdi bu 'Ö', ışığın bile sırf onu büyütme için varolduğu o tutkulu gölge? 'Dön ve bana bak' diyen bir başka Öridiçe, çıkarıldığında bile soluk alıp veren bir başka maske, Ölüm, Özne, Öteki...

Orpheus'un arkasına dönmeye yazgılı olduğunu, ben'le ötekinin aynı anın içinde yaşayamayacağını içimizde en iyi o biliyordu.

8. "Ben olmuş ve olacak olan herşeyim, ve bugüne dek yüzümü hiçbir ölümlü maskesiz görmemiştir", diye yazar bir Osiris tapınağında. Osiris, ölümün ve yeniden doğumun tanrısıdır, Dionysios gibi. Dionysios da hep maskelidir, bazen erkek bazen dişi olarak görünür, deli-tanrıdır, hep ölmekte ve hep yeniden dirilmektedir. İki tanrı da parçalanmıştır, Orpheus da...

9. Neden öldü Özgür? Ya da kimdi o ölen? Sen ve Özgür ölüm anını aynı cümlelerle anlattığınıza göre fark etmiyor mu? Yoksa kendini anlatarak özgürleşme düşü mü? O cümlelerin yazarı ölümün hangi tarafında?

Bu soruların yankılandığı boşlukta olduğumu biliyorum yalnızca. Özgür'ün bütün Orpheus'lar gibi arkasına döndüğü an, kendini anlatmayı tamamladığı andır, bireysellik kavramının kendi üzerine kapandığı, ölümlülük bilgisinin darbeyi indirdiği an. Özgür, 'özgür' olduğu anda, kendisinden çok eski bir mitin öznesine dönüştü, çünkü kendin olmak demek, ölmek demektir. Ancak ölümlü, "biricik" oluruz, değiştirilemez biçimde kendi hikayemiz oluruz.

Yeniden doğuşun tek yolu da bu biriciklikten, tamamlanmışlıktan -Osiris'in bir parçası hep eksik kalır- feragat etmek, 'ben' olarak ölüp herşeye dönüşmektir. Kendi trajedini oynayıp yeniden koroya, maskelerin gerisinden konuşan koroya dönmek...

Yazı, bu yüzden, ölümün karşısında hep maske takmak zorundadır.

10. Mutlak birleşme anı, mutlak parçalanma anıdır. Ben'in öteki'nde erimesi, ölümle yaşamın, geçmişle geleceğin, anlatanla anlatılanın, hikayeyle gerçeğin, imgeyle bakışın birleştiği an: Ancak sonsuzluğun kırabileceği bir tamamlanmışlık.

11. Yani aşk? Ölüm bilgisiyle açığa çıkan bu aşk kime ya da neye? Kendi müziğine mi, yaratına mı, imgene mi? Öteki'ndeki kendine mi, Öteki'ne mi?

Kendini anlatmak için önce bütün dünyayı anlatman gerekir. Anlattıkça seni silen dünyayı... Yani kendini anlatmak için bütün dünyayı yitirmen gerekir. 'Aşk' bu yitirişin adlarından biri.

12. Peki o zaman neden yazıyorsun?

Silinmeye razıyım, ama ya hiç kaydedilmediysem?

Irmağa doğru eğiliyorsun, bakışların derin, dipsiz karanlığa dikilmiş, camdan gözkapakların kendi üzerlerine kapanıyor. Maskeni çıkardığında, sular soğuk, sır dolu sonsuzluğun kapısını aralıyor ve ben, artık senin için zamanın, yani yokoluşun, bir çiçeğin adına dönüşmek

olduğunu biliyorum. Yalnızca bir çiçek adına... İstersen buna şimdilik 'her şey' diyelim, yitirmiş olduğun her şey.

13. Sen kimsin?

Ben senin içinde konuşan yankıyım. Sözcüklerle anlatılamayan senim, yanıt vermeyen sessizlik... Ve bugüne dek hiçbir ölümlü yüzümü MASKESİZ görmemiştir.

Aslı Erdoğan, 2002

ETHEM ÖZGÜVEN

turkish is being disintegrated, as it always happens in languages of all the countries which are still underdeveloped in science and technology. a disability of telling is maliciously attached to this persistent social lacking sense of hearing and perceiving. people with an empty background of culture started to talk; they could not tell, but talk; they primarily said "i love you". later, they said, "i love you so much". thereafter, they said "i love you so, so, so much". all these became unfashionable, so that they renewed themselves and yelled the same sentence again and again. nevertheless, there was a time when it was insufficient. they found a solution by yelling more, but this time closing in upon the lens of the camera. time passed so quickly that even this invention was outdated and a more low cut dress was added to this excrescence, and the same sentence was repeated. what could be done more? at first they consumed the adjectives. consumed in such a way that we seem to lie when we say "i love you" to our beloved one, or when we say "it is too cold" for an icy weather. maybe it is more accurate to say "the weather is cold", when meaning "the weather is too cold".

if people with all this lack of knowledge, output and inventory try to talk or inflicted to talk, this might be the consequence. there is nothing to do. at first we did not listen, now we cannot talk, they have manipulated our words and sentences, and they played with these in an outspoken way. our language is riddled and ran over.

when i confess that i have cried, i am so irritable that i cannot feel the same when i was crying. i don't know how to express myself, as they eliminated my right to say "greener than green". all this should not mean that a sphere of talking with "pure turkish" was left to me. what is left to me is less than that.

the author of this text above is silenced for good. you will look at a brief documentary about him, about his environment and about the agony and suffering in his life.

"çağın, bilimin ve teknolojinin gerisinde kalan her ülkenin dilindeki erime türkçe'ye de oldu. daha da kötüsü; dinlememek ve anlamamak konusunda yerleşen kararlı toplumsal tutuma "söyleyememek" de eklendi. hiç bir kültür birikimi olmayan kişiler konuşmaya başladılar; söyleyemiyorlardı ama konuşuyorlardı; onlar önce "seni çok seviyorum" dediler. sonra "seni çok çok seviyorum" dediler. ardından "seni çok çok çok seviyorum" dediler. tüm bunlar eskidi kendilerini yenilediler ve bu cümleyi bağıra bağıra söylediler. bunun da yetersiz kaldığı bir an geldi. çözüm bu cümleyi bağırarak ama kameranın dibine kadar sokularak söylemekte bulundu. zaman hızla geçti bu yeni buluş eskidi tüm eski birikime daha dekolte bir giysi eklendi ve aynı cümle söylendi. daha ne yapılabildi ki. önce sıfatları tükettiler. o derece tükettiler ki sevgilimize seni çok seviyorum ya da buz gibi bir havaya çok soğuk derken yalan söylemiş gibi geliyor. belki de daha ötesi "hava soğuk" demek artık hava "çok soğuk demekten" daha iyi belirtiyor ve vurguluyor soğuşu.

insanlar bu kadar az bilgi, veri ve donanımla bu kadar çok konuşmaya ve konuşturmaya çalışılırsa sonuç tam böyle olur. yapacak bir şey yok. önce dinlemiyorduk ve şimdi de konuşamıyoruz. kelimelerimizi ve cümlelerimizi peşkeş çektiler ve onlarla sıkılmadan oynadılar. dilimizi delik deşik ettiler ve üzerinden geçtiler. çok ağladım derken artık beni ağlamaya iten duygu halinden farklı nedenlerden huzursuzum. yemeşil deme hakkımı aldılar elimden ve bilmiyorum artık kendimi nasıl ifade edeceğimi.

bütün bunlardan bana "duru bir türkçe" ile konuşma alanı bırakıldığı sanılmasın. bana kalan alan bundan daha az."

yukarıdaki yazıların sahibi hiç konuşmamak üzere sustu. ona ve çevresine ve yaşanan acılara dair kısa bir belgesel izleyeceksiniz.

Ethem Özgüven 2002

MARIO BOTTINELLI MONTANDON

The (Catholic) Opinions of a Clown.
dedicated to Léon Bloy (1846-1917) and Heinrich Böll (1917-1985)

I imagined a war veteran, an old survivor of the 20th century who had emerged in a bad condition from many battles, wounded in body and soul, but still standing and facing the present—that is the misery and persecutions of the new millennium.

I thought about two writers I love. The first was the "Catholic" and anti-bourgeois prophet Léon Bloy, who was a volunteer in the Franco-Prussian war of 1870, and from whom I borrowed the dense moustaches; and, secondly, of the Nobel Prize winner Heinrich Böll, enrolled in the German army against his will during the Second World War and the author of the celebrated *Ansichten eines Clowns* (Opinions of a clown) in 1963, and who I took as a point of reference for these reflections.

These two writers –with such different personalities, who, however, I feel close too for their being strongly polemical and for their interest in the loner outside of society– inspired my double autobiography *Survivor*, set in Paris and Berlin around 1930.

Reviving the clown in the manner of Bloy, or playing the part of the artist of faith, how could Böll's clown understand (or not understand?) this character, I would not only like to appeal to the audience –if there has ever been such a thing for contemporary art– but also to the professional figure, who, in the course of the last century, has often acted as official spokesperson of, if not actually as alter-ego of the artist–the art critic.

Yes, the art critic...

"... but he doesn't really understand anything about art. Art is something he simply measures in terms of success and with a naivety which has a touch of genius about it."
Heinrich Böll, *Ansichten eines Clowns* (Opinions of a Clown), VI, 1963.

Critics are aware that certain artists enjoy taking up a belligerent pose, while others love to nurture inside all kinds of violent rebellions while openly declaring themselves in favour of peace. We know that even if many of us are solitaires, no one is actually "unique". My two writers made the perfect exchange with Bloy dying and Boll being born in the same year of 1917, which, of course, comes to mind for other events of historical importance. Which only goes to show that we are also similar to those who preceded us on the march through history.... And the fact that certain intellectuals have theorised about the end of history is enough to reveal the prostration of an entire civilization which is too tired to walk.

Opinions of a Clown is all that is consented today to artists in terms of communication. When you believe you are listening there is a subtle sense that it is to laugh, and when you laugh you never listen to anything seriously. In reality, art is in the hands of business people who, like theatre impresarios, organize and plan out the career of "their" artists – at least while they are hot properties.

But let's not complain, because there is also a sense of freedom in this leaping around like acrobats of the elite "artist clowns". But this is not the freedom of disguise, of the tragic-comic mask, and it is not political-cultural militancy nor economic independence, but perhaps the chance to establish contact with the few "blood brothers"; that is, with other artists. All artists? I'm not sure about that... But I know I feel closer to those who, when they look into

the mirror, do not see anything but always have the need to meet the face of the other, the face of their loved one, in who they can experience self-recognition. These are artists who can create splendour even out of the nameless.

"In reality, all men are symbolic and live within the limits of their symbols. (...) There is not even one human being who is able to say with certainty that he exists. No one knows why they are on this earth, what corresponds to their acts, their sentiments, their thoughts; who are those closer to him among men, nor what his real name is, his eternal Name in the records of Light."

Léon Bloy, L'Âme de Napoléon (The Soul of Napoleon), 1912.

Bir Soytarının (Katolik) Düşünceleri

Léon Bloy (1846-1917) ve Heinrich Böll (1917-1985) anısına

Bir savaş gazisi tasarladım, birçok savaştan kötü bir durumda çıkmış, bedeni ve ruhu yaralanmış, ama yine de ayakta duran ve geleceğe bakan, 20. yy'dan kurtulabilen bir yaşlı-bu da yeni bin yılın yoksulluk ve gaddarlıklarından birisi

Sevdiğim iki yazarı düşündüm. Gür bıyıklarını ödünç aldığım birincisi 1870 Prusya Savaşı gönüllüsü, "Katolik" ve kentsoylu karşıtı peygamber Léon Bloy; ve ikincisi de düşüncelerimin kaynağı olarak benimsediğim İkinci Dünya Savaşı'nda Alman ordusuna istemeden katılan, ünlü Bir Soytarının Düşünceleri (1963) kitabının yazarı, Nobel Ödülü sahibi Heinrich Böll.

Bu iki yazar-çok farklı kişilikleri var, ama keskin polemikçi oldukları ve toplumun yalnız uçları ile ilgilendikleri için onlara yakınlık duyuyorum-benim 1930'da Paris ve Berlin'de geçen Kurtulan başlıklı çift özyaşamöykümün esin kaynağı oldular.

Soytarıyı Bloy tarzında yeniden canlandırdım, ya da inançlı sanatçıyı Böll'ün soytarısının bu karakteri anladığı (ya da anlamadığı) gibi oynayarak yalnız izleyiciye -eğer çağdaş sanat denen şeyin izleyicisi varsa- değil, geçen yüzyıl boyunca sanatçının alter egosu değilse bile resmi sözcüsü rolünü oynayan profesyonel kişiye-sanat eleştirmenine de çekici gelmek istiyorum.

Evet, sanat eleştirmeni...

"...ama o sanat konusunda hiç bir şey anlamaz. Sanatı başarı koşulları içinde ve deha dokunuşlu safyürekli olarak anlar."

Heinrich Böll, Ansichten eines Clowns (Bir Soytarının Düşünceleri), VI, 1963.

Eleştirmenler kimi sanatçıların kavgacı pozlar almaktan hoşlandıklarının, kimilerinin de kendilerini açıkça barıştan yana göstererek aslında içlerinde şiddetli isyanlar beslemeyi sevdiğilerinin farkındadır. Biliyoruz ki, birçoğumuzun eşsiz yalnızlığı var, ama hiç kimse "eşsiz" değil. Benim iki yazarım tam bir değiş tokuş yaptı; 1917'de Bloy ölürken Böll doğdu ki, bu arada insanın aklına tarihsel önem taşıyan başka olaylar da geliyor. Bu da gösterir ki, tarih içinde bizden önce yürüyenlere benziyoruz... Kimi aydınların tarihin sonu geldiğini ileri sürmeleri, yürümekten yorgun düşmüş bütün bir uygarlığın bezginliği için yeterince açıklayıcıdır.

Bir Soytarının Düşünceleri günümüzde sanatçıya iletişim konusunda izin verilenin hepsidir. Dinlediğine inandığın zaman, gülmek gerektiğine dair esrarengiz bir duygu vardır ve eğer gülersen hiçbir şeyi ciddiyetle dinleyemezsin. Gerçekte sanat, tiyatro empresaryoları gibi sanatçıların mesleklerini planlayıp organize eden iş adamlarının elindedir -en azından bunlar kârlı yatırımlar olduğu sürece.

Ancak yine de sızlanmayalım, çünkü bu seçkin "sanatçı soytarılarının" akrobat gibi zıplamalarında bir özgürlük duygusu vardır. Bu kılık değiştirmiş, traji-komik bir maske gibi bir özgürlük değildir ve siyasal-kültürel bir militanlık ya da ekonomik bağımsızlık da değildir, belki de birkaç "kan kardeşi", yani birkaç başka sanatçıyla ilişki kurma olanağıdır. Bütün sanatçılar mı? Bundan emin değilim... Bildiğim, aynaya baktıklarında, bir şey görmeyenlere, ama ötekini yüzünü görmek isteyenlere, kendilerini tanıma deneyimi geçirmek için sevdiğinin

yüzünü görmek isteyenlere yakınlık duyuyorum. Onlar adsız olandan bile görkem üretebilen sanatçılardır.

"Gerçekte, bütün insanlar simgeseldir ve kendi simgelerinin sınırları içinde yaşarlar. (...) Var olduğunu kesinlikle söyleyebilecek tek bir insan bile yoktur. Kimse bu dünyada neden olduğunu, davranışlarına, duygularına, düşüncelerine neyin sebep olduğunu bilemez; ne insanlar arasında kendisine kimin daha yakın olduğunu, ne de onun gerçek adının, Işık belgelerindeki ölümsüz adının ne olduğunu bilemez."
Léon Bloy, L'Ame de Napoléon (Napolyonun Ruhü), 1912.

Mario Bottinelli Montandon 08.11.2002

Danica Dakic	DANICA1.jpg	<i>Video Yapımından Belge, 2000</i> Fotoğraf: E. Tnogemann <i>Documentation of the Video Production, 2000</i> Photo: E. Tnogemann
	DANICA2.jpg	<i>Kendi Portresi, 2000</i> Videodan görüntü <i>Autoportrait, 2000</i> Video still
Ina Wudtke <i>Aşk</i> gönderme	INA1.jpg	<i>Seni Kendimi Sevdiğim Kadar Seviyorum / Güzel</i> Serge Ginsburg / Jean Birkin'in fotoğrafına Fotoğraf, Birgit Wudtke işbirliğiyle <i>J'aime Toi Non Plus J'aime Moi / Beautiful Love</i> In reference to photograph of Serge Ginsburg / Photograph, in cooperation with Birgit Wudtke
Jean Birkin	INA2.jpg	<i>Avatar, 2002</i> Fotoğraf, Birgit Wudtke işbirliğiyle <i>Avatar, 2002</i> Photograph, in cooperation with Birgit Wudtke
	INA3.jpg	<i>Bir dj'in anatomisi, 2002</i> Fotoğraf, Birgit Wudtke işbirliğiyle <i>A dj's anatomy, 2002</i> Photograph, in cooperation with Birgit Wudtke
Cahun'a gönderme	INA4.jpg	<i>Beni öpme, antreman yapıyorum</i> 1920'li yılların Fransız kadın sanatçısı Claude Fotoğraf, Birgit Wudtke işbirliğiyle <i>Don't kiss me I'm training</i> In reference to Claude Cahun a French female Photograph in cooperation with Birgit Wudtke
artist from the 20s		

	INA5.jpg	<p><i>Cyborg</i> Fotoğraf, Birgit Wudtke işbirliğiyle</p> <p><i>Cyborg</i> Photograph in cooperation with Birgit Wudtke</p>
Luchezar Boyadjiev	LUCHEZAR1.jpg	<p><i>Yanlış Yer, Yanlış Zaman 2</i>, 2002 Dijital baskı 62 x 71 cm. (3 adet)</p> <p><i>Wrong Place, Wrong Time 2</i>, 2002 Digital print 62 x 71 cm (3 Pieces)</p>
	LUCHEZAR2.jpg	<p><i>Yanlış Yer, Yanlış Zaman 2</i>, 2002 Dijital baskı 62 x 71 cm. (3 adet)</p> <p><i>Wrong Place, Wrong Time 2</i>, 2002 Digital print 62 x 71 cm (3 Pieces)</p>
	LUCHEZAR3.jpg	<p><i>Yanlış Yer, Yanlış Zaman 2</i>, 2002 Dijital baskı 62 x 71 cm. (3 adet)</p> <p><i>Wrong Place, Wrong Time 2</i>, 2002 Digital print 62 x 71 cm (3 Pieces)</p>
Portresi)	LUCHEZAR4.jpg	<p><i>Yanlış Yer, Yanlış Zaman 1</i>, 2002 (Bir küratör ve küratörlerin bildirimleri ile Kendi</p> <p>Dijital baskı, 75 x 175 cm.</p> <p><i>Wrong Place, Wrong Time 1</i>, 2002 (Self Portrait with a curator and curators'</p> <p>statements)</p> <p>Digital print, 75 x 175 cm</p>
Mario Bottinelli Montandon	MARIO1.jpg	<p><i>IHS</i>, 1999-2002 Lambdachrome, duratrans 72 x 72 cm.</p> <p><i>IHS</i>, 1999-2002 Lambdachrome, lightbox 72 x 72 cm</p>
29.5 cm.	MARIO2.jpg	<p><i>Kurtulan 'in Negatifi (Berlin)</i>, 2000-02 Kağıt üzerine kurşunkalem ve mürekkep, 20.8 x</p> <p><i>Negative for Survivor (Berlin)</i>, 2000-02 Pencils and ink on paper, 20.8 x 29.5 cm</p>

	MARIO3.jpg	<i>Kurtulan (Paris)</i> , 2000-02 Dijital çalışma, 169.5 x 233.5 cm.
		<i>Survivor (Paris)</i> , 2000-02 Digital work, 169.5 x 233.5 cm
	MARIO4.jpg	<i>Kurtulan (Berlin)</i> , 2000-02 Dijital çalışma 169,4 x 125 cm.
		<i>Survivor (Berlin)</i> , 2000-02 Digital work 169,4 x 125 cm
Şeyda Cesur	SEYDA1.jpg-SEYDA11.jpg	<i>Beni Seviyor musun?</i> , 2002 Taramalar, 21 x 29.7 cm. (11 adet)
		<i>Do You Love Me?</i> , 2002 Scannings, 21 x 29.7 cm (11 pieces)